

Arrest

**nr. 60 336 van 28 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 23 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 26 januari 2011 tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 april 2011.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat E. AGLIATA verschijnt voor de verwerende partij en van advocaat L. BRACKE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 30 juli 2003 dient de verzoekende partij een aanvraag tot vestiging in functie van de heer S.G. Op 29 december 2003 wordt de verzoekende partij in het bezit gesteld van een identiteitskaart voor vreemdelingen.

1.2 Op 26 januari 2011 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie - en asielbeleid een beslissing tot beëindiging van het verblijfsrecht met bevel om het grondgebied te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op 3 februari 2001. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"In uitvoering van artikel 57 (1) van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van K.A. (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing :

Artikel 42 septies van de wet van 15.12.1980: de minister of zijn gemachtigde kan een einde stellen aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie of van zijn familieleden indien deze of dezen valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt of fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben die van doorslaggevend belang geweest zijn voor de erkenning van dit recht.

De betrokkene huwde op 12.07.03 te Luik met de Belgische onderdaan G.S. (...). Als een gevolg van dit huwelijk heeft zij op 30.07.03 een aanvraag vestiging ingediend bij de gemeente Luik overeenkomstig het toenmalige art 40 van de wet van 15.12.1980. Zij verkreeg een identiteitskaart voor vreemdelingen op 29.12.03. Op 07.12.2010 werd de Dienst Vreemdelingenzaken door het parket van Antwerpen in kennis gesteld van het arrest van de vierde kamer (correctioneel) van het Hof van Beroep van Luik van 07.01.2008 (ref 2006/CO/647) waarbij het koppel G.-K. (...) correctioneel werd veroordeeld voor het aangaan van een schijnhuwelijk: " Ces éléments, envisagés ensemble, constituent des présomptions suffisantes que les prévenus n'avaient pas l'intention de créer une communauté de vie durable, et que leur manage visait uniquement l'obtention d'un avantage en matière de séjour, lié au statut d'épouse".

De betrokkene werd veroordeeld tot een gevangenisstraf met uitstel.

De betrokkene heeft met andere woorden de Belgische overheid misleid en de Belgische procedures tot gezinshereniging misbruikt gezien zij in werkelijkheid niet de intentie had om een duurzame levensgemeenschap met de Belgische onderdaan aan te gaan. Haar recht op vestiging in het Rijk is het direct gevolg van de door haar gepleegde fraude. Als een gevolg wordt haar recht op vestiging in het Rijk ingetrokken."

2. Over de rechtspleging

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan in deze zaak geen rechtskosten opleggen. De vraag van de verzoekende partij om deze ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om deze reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij het volgende aan: *'La décision litigieuse risque d'anéantir les efforts d'intégration investis par la requérante en Belgique depuis des années et de violer les articles 8 et 3 de la CEDH.*

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

"(...) Attendu que c'est à tort que la partie adverse a motivé la décision litigieuse par référence à l'article 42 septies de la loi du 15/12/1 980 qui prévoit ce qui suit:

« Le ministre ou son délégué peut mettre fin au droit de séjour du citoyen de l'Union ou des membres de sa famille lorsque celui-ci ou ceux-ci ont utilisé des informations fausses ou trompeuses ou des documents faux ou falsifiés, ou ont recouru à la fraude ou à d'autres moyens illégaux, qui ont été déterminants pour la reconnaissance de ce droit. »;

Qu'en effet, la requérante vit en Belgique depuis bien avant 2003;

Qu'elle a dû quitter son pays pour trouver la paix et la sécurité dans un pays européen, soit la Belgique;

Qu'elle a mis à son profit le temps passé en Belgique pour tisser des relations sociales parmi la population belge et étrangère. Celle-ci ayant son projet de vie actuellement en Belgique et ne peut plus la concevoir ailleurs;

Qu'en outre, la requérante n'a cessé d'être en contact avec Monsieur G. (...) et notamment pendant sa détention à la prison de Lantin;

Qu'ainsi, la décision litigieuse risque d'anéantir les efforts d'intégration investis par la requérante en Belgique depuis des années;

Que la renvoyer aujourd'hui sans se soucier de son sort, pourrait constituer en outre une violation de sa vie privée et familiale telle que prévue par l'article 8 de la CEDH et pourrait même constituer un traitement inhumain et dégradant au sens de l'article 3 de la CEDH;

Que selon la Cour Européenne des Droits de l'Homme « lorsqu'un étranger possède une famille dans un pays donné, le refus de l'admettre dans ce pays nu la décision de l'expulser ou de l'extrader de ce pays est susceptible de compromettre l'unité de sa famille et, par suite porter atteinte au respect de sa famille » (Voir Cour eur. D. H., arrêt Moustaqim c. la Belgique du 18 février 1991. R.T.D.H., p. 385, note P. MARTENS); (...)"

3.2.1 Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

3.2.2 Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

3.2.2.1 Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

3.2.2.2 De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is, moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

3.2.3 Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

3.2.4 Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

3.2.5 De verzoekende partij verduidelijkt in haar verzoekschrift dat zij reeds in België woont sinds 2003, dat zij in België haar '*projet de vie actuellement*' heeft, dat ze verschillende sociale relaties heeft opgebouwd en dat ze het contact met de heer G. niet heeft verbroken.

3.2.5.1 Wat het bestaan van een gezinsleven betreft

De verzoekende partij geeft in haar verzoekschrift niet op voldoende precieze wijze aan met wie zij een gezin zou vormen. Bovendien heeft het arrest van 7 januari 2008 van het Hof van Beroep van Luik vastgesteld dat de verzoekende partij haar huwelijk een schijnhuwelijk betreft, wat zij niet betwist. Bijgevolg maakt de verzoekende partij het bestaan van een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM niet aannemelijk.

De Raad van State heeft bovendien meermaals geoordeeld dat gewone sociale relaties niet beschermd worden door artikel 8 EVRM (RvS 27 juni 2007, nr. 172.824; RvS 14 november 2005, nr. 151.290; RvS 15 februari 2005, nr. 140.615; RvS 23 januari 2002, nr. 102.840).

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aangetoond.

3.3 In de mate dat de verzoekende partij een schending aanvoert van artikel 3 van het EVRM, dient er te worden vastgesteld dat zij dit onderdeel van het enig middel niet verder uitwerkt en het dus niet ontvankelijk is. De uiteenzetting van een rechtsmiddel vereist immers dat zowel de geschonden rechtsregel of het geschonden rechtsbeginsel wordt aangeduid als de wijze waarop die rechtsregel of

dat rechtsbeginsel door de bestreden rechtshandeling werd geschonden (RvS 2 maart 2007, nr. 168 403; RvS 8 januari 2007, nr. 166 392; RvS 29 november 2006, nr.165 291).

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig april tweeduizend en elf door:

mevr. C. BAMPS,

kamervoorzitter.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS